

Arrest

nr. 250 376 van 4 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Gijzelaarsstraat 21
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 oktober 2020 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ALENKIN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Oekraïense nationaliteit. U werd geboren op (...) in Lugansk. U bent Oekraïner van etnie en orthodox christen van religie. U woonde uw hele leven in Lugansk en werkte er sedert 2009 (na uw studie) ook als kok in het restaurant K. (...) in het centrum. U woonde met uw ouders in de Pobedystraat in Lugansk tot uw huwelijk met M. V. S. (...) in 2012: op dat moment

verhuisde u naar een adres op 15 minuten van uw ouderlijke woning. In 2014 viel er echter een bom op uw appartement waardoor u met uw echtgenote terug naar de woning van uw ouders verhuisde. In 2016 verhuisde uw zus naar België voor haar huwelijk.

Gedurende het conflict in Oekraïne maakten u, uw echtgenote en uw ouders geregeld gebruik van de kelder in uw garage om zich in te verstoppen wanneer er bombardementen waren. In december 2017 was u deze kelder aan het bevoorraden met voedsel toen u werd aangesproken door drie mannen die wilden weten wat u aan het doen was, en die probeerden uw voedsel te stelen. U werd door hen in elkaar geslagen en viel bewusteloos neer. U werd gevonden door uw vader.

Uw verwondingen werden eerst met huisremedies verzorgd maar uiteindelijk moest u allerlei testen ondergaan in het ziekenhuis, die geen eenduidige diagnose gaven.

Een maand na het incident in de garage, dus omstreeks januari 2018, diende u een klacht in bij de politie tegen de onbekenden die u hadden neergeslagen. Nog eens anderhalve maand later, dus rond half maart 2018, was u thuis toen twee van de mannen die u geslagen hadden aan uw deur stonden. U liet hen niet binnen. Nog eens twee maand of tweeënhalve maand later kwamen de mannen terug. U was toen niet thuis maar uw moeder wel en zij vertelde de mannen dat u niet op dat adres woonde. Zij eisten van uw moeder dat u uw klacht tegen hen zou laten vallen.

U overwoog de klacht te laten vallen maar uw vader praatte dat uit uw hoofd omdat hij vond dat er gerechtigheid moest gebeuren. U besloot daarom een Oekraïens paspoort aan te vragen en het land te verlaten. U vroeg een paspoort aan en kon het drie maanden later gaan ophalen. Enige tijd later kreeg u bezoek van twee mannen van de autoriteiten van Lugansk, die wilden weten waarom u een paspoort nodig had en die u ervan beschuldigden een spion te zijn. Zij uitten een dreigement dat als u niet op "een goede manier" zou bekennen, dat het dan wel op een slechte manier zou gebeuren, en dat u nog een oproeping zou krijgen.

Enkele maanden later, op 26 oktober 2018, verliet u Oekraïne met het vliegtuig. U kwam op dezelfde dag aan in België en vroeg er asiel aan op 14 november 2018.

Na uw vertrek ontving u een oproeping van de staatsveiligheid. Ook kwamen de mannen die u in elkaar geslagen hadden nog twee maal langs op het adres van uw ouders en echtgenote om naar u te vragen. Zij eisten dat u uw klacht zou laten vallen.

Ter staving van uw asielsrelaas legde u de volgende documenten neer: uw internationaal en binnenlands paspoort, uw geboorteakte, de akte van uw appartement, foto's van schade in uw stad, documenten ivm uw scholing en beroep, uw medisch boekje en documenten in verband met uw hospitalisering en operatie, huwelijksakte en documenten in verband met de medische onderzoeken en behandeling die u kreeg in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Oekraïne een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aan uw relaas kan immers geen geloof worden gehecht.

Zo legde u onaannemelijke en onlogische verklaringen af met betrekking tot het incident in uw kelder waarbij u door onbekenden in elkaar geslagen werd.

Zo zijn uw verklaringen over het gedrag en de eisen van uw bedreigers niet aannemelijk.

U verklaart immers dat u niet weet wie de mannen zijn die u aangevallen hebben. U zegt dat deze personen vermoedelijk tot een Oekraïense verzetsgroep behoren, al bent u daar niet zeker van, en kan u dus al helemaal niet zeggen tot welke groep zij zouden behoren. U heeft uw klacht dus moeten indienen tegen onbekenden. Gezien er voor de rest geen politieonderzoek is gebeurd, doet het al de wenkbrauwen fronsen dat deze mannen zo veel te vrezen zouden hebben door uw klacht dat zij alles op alles zouden zetten om u zo ver te krijgen deze klacht te laten vallen.

Los daarvan stelt u bovendien dat deze mannen dankzij hun connecties bij de politie aan uw adres gekomen zijn (CGVS p. 9-10). De vraag dringt zich dan zeker op waarom zij, als zij dergelijke connecties hebben binnen de politie zelf, zodanig bedreigd zouden zijn door uw klacht (tegen onbekenden dan nog) dat zij van u zouden eisen dat u deze zou laten vallen. Wanneer u daarnaar gevraagd wordt, moet u ook zelf het antwoord schuldig blijven, en komt u niet verder dan te stellen dat het voor hen misschien geen erge bedreiging was, maar dat zij het "gewoon wilden" (CGVS p. 11).

U stelt nog dat deze mensen misschien tot het leger behoren en vrezen dat een klacht gevolgen zou hebben voor hun carrière, maar weet uiteindelijk niet wie deze mensen zijn of tot welke groepering zij behoren dus kan er ook niet zeker van zijn (CGVS p. 16). U kan dan ook geen afdoende verklaring geven voor de bewering dat deze mannen zogenaamd machtig zouden zijn en connecties zouden hebben binnen de politie, maar toch uw hulp nodig zouden hebben om uw klacht tegen onbekenden te laten verdwijnen.

Bovendien kan erop worden gewezen dat u stelt sedert het tweede bezoek van de mannen tot het moment van uw vertrek helemaal niets meer van hen vernomen heeft, ook al bleef u op hetzelfde adres (waar zij u dus wisten te vinden) wonen. U stelt immers dat er pas na uw vertrek uit Oekraïne op 26 oktober 2018 nog bezoeken plaatsvonden (CGVS p. 5). Het komt bevreemdend over dat deze mannen u eerst een half jaar of langer (afhankelijk of het tweede bezoek in maart dan wel in mei plaatsvond) volledig met rust zouden laten, om dan plots uw familie opnieuw te beginnen bedreigen. Indien zij er echt op gebrand zouden zijn u te dwingen uw klacht te laten vallen, zelfs in die mate dat ze dreigen uw familie iets aan te doen, zou immers logischerwijze kunnen worden verwacht dat zij u niet gedurende een halfjaar of langer “vergeten” om u daarna plots opnieuw lastig te vallen, maar dat ze u integendeel zo snel mogelijk zo ver willen krijgen uw klacht te laten vallen zodat er geen onderzoek naar hen gebeurt.

Uw verklaringen over de bedreigingen door de mannen zelf zijn zodoende onaannemelijk en bevreemdend, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast legde u tegenstrijdige verklaringen af over de momenten van de bezoeken door de onbekende mannen.

U stelde immers dat het tweede bezoek dat zij deden aan uw huis plaatsvond in maart 2018 (CGVS p. 11). Dat komt echter niet overeen met de tijdlijn die u oorspronkelijk vooropstelde: u verklaarde dat u aangevallen werd in de kelder tussen 22 en 24 december. Een maand later, dus eind januari, diende u klacht in. Nog eens anderhalve maand later kwamen de onbekenden voor de eerste keer langs bij u thuis, dus dat zou half maart moeten geweest zijn. U stelde dat het daarna nog eens twee à tweeënhalve maand duurde voor de mannen een tweede keer op bezoek kwamen, wat zou willen zeggen dat dat bezoek plaatsvond tussen half en eind mei (CGVS p. 10), en dus níét, zoals u later beweert, in maart 2018. Dergelijke inconsistentie breekt de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder af.

Ook uw verklaringen over uw eigen gedrag hebben een onlogisch karakter.

U stelt immers dat u weliswaar overwoog de klacht te laten vallen, maar dat u na een gesprek met uw vader besloot dat niet te doen omdat uw vader koppig stelde dat er toch enige gerechtigheid moest zijn voor wat u overkomen was (CGVS p. 15).

Nochtans stelt u niet alleen dat de onbekenden die u bedreigen connecties hebben bij de politie, waardoor het eigenaardig is om gerechtigheid te verwachten, maar doet u bovendien een uiteenzetting over hoe de criminaliteit in Oekraïne op het hoogste niveau is en hoe de wet er geen bescherming biedt (CGVS p. 15). Gezien u zelf dermate overtuigd was van het feit dat het rechtssysteem niet werkt, dat de politie geen bescherming biedt, en dat de corruptie te wijd verspreid is, kan niet begrepen worden waarom u toch aan uw klacht wou vasthouden in de verwachting dat er gerechtigheid zou volgen, zeker wanneer blijkt dat deze mannen u thuis gevonden hebben, u en uw voltallige gezin bedreigen, en u vreest dat uw en hun leven in gevaar is.

Dergelijk onlogisch gedrag doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Er dient geconcludeerd te worden dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bewering dat u bedreigd werd door onbekenden die uw voedsel gestolen hadden en u in elkaar geslagen hebben.

U haalt ook een vrees aan omwille van uw aanvraag om een paspoort. U stelt namelijk dat u aan de grens onmiddellijk zou worden aangehouden op verdenking van spionage.

Echter kan niet worden ingezien waarom u omwille van het verkrijgen van een internationaal paspoort als spion gezien zou worden. Redelijkerwijs kan worden aangenomen dat vele Oekraïeners een internationaal paspoort aanvragen, ook zij die afkomstig zijn uit de Donbass regio. Hoewel het theoretisch mogelijk is voor mensen uit de Donbass regio om een Russisch internationaal paspoort aan te vragen, is dit niettemin een omslachtig proces. Bovendien wordt dit paspoort door vele landen, waaronder de schengenlanden, niet erkend. Daarnaast kan überhaupt de vraag worden gesteld wat de link zou kunnen zijn tussen het verkrijgen van een internationaal paspoort en spionage, te meer er nog dagelijks bussen rijden tussen de Donbass regio en Kiev.

Dit wordt verder bevestigd door uw vage verklaringen aangaande de verdenking op spionage. Zo weet u niet meer precies wanneer u bezoek kreeg van de autoriteiten, maar weet wel nog dat het voor uw operatie in augustus 2018 was (CGVS p. 14). Naast het vage karakter van deze verklaring dient evenzeer te worden vastgesteld dat u pas eind oktober 2018 vertrok, dus dat u nog ruim twee maanden na dat bezoek thuis zat zonder lastiggevallen te worden door de autoriteiten. (CGVS p.15).

Bovendien dient evenzeer te worden vastgesteld dat u na de aanvraag van uw paspoort dat u overigens reeds in juni 2018 verkregen had, nog meermaals de grensovergang tussen de Donbass regio en de rest van Oekraïne probleemloos bent overgestoken (CGVS p.7, 12)

Daarnaast legde u de documenten die u beweert te hebben, en die deze vrees zouden bewijzen, niet neer. U stelde dat u na uw vertrek nog een oproeping gekregen heeft van de autoriteiten, in november 2018. Wanneer u gevraagd wordt om deze voor te leggen, stelt u geen flauw idee te hebben hoe u dat moet doen. Wanneer u uitgelegd wordt dat zelfs een foto van de oproeping al enig bewijs zou kunnen vormen, en dat u die gewoon via viber (een app die u gebruikt om uw familie te contacteren) kan laten doorsturen, stelt u het te zullen proberen (CGVS p.6). U bezorgde het CGVS echter geen documenten na uw gehoor. Het gegeven dat u er niet in geslaagd bent zelfs maar een foto te laten doorsturen, ondanks het feit dat er bij u thuis wel degelijk een oproeping ligt, roept vragen op en versterkt de indruk dat u niet echt door de autoriteiten wordt geïnterviewd.

Hoe dan ook moet worden vastgesteld dat de idee dat u opgeroepen bent door de plaatselijke autoriteiten omwille van het verkrijgen van een paspoort slechts een blote bewering is waar u geen enkel bewijs voor neerlegt.

Bovendien heeft u sedertdien niets meer van de autoriteiten vernomen. U veronderstelt dat zij begrepen hebben dat u niet meer ter plaatse bent (CGVS p.12). Er moet dan ook geconcludeerd worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een terugkeer naar Oekraïne door de plaatselijke autoriteiten in Lugansk zou opgepakt worden.

U haalt tot slot ook een vrees aan voor gedwongen rekrutering, hetzij bij het Oekraïense leger, hetzij bij een verzetsgroep.

Waar u stelt evengoed te vrezen dat u door verzetsgroeperingen gedwongen zou worden om mee te vechten, moet worden opgemerkt dat ook dit een louter hypothetische vrees betreft: u werd immers niet opgeroepen, noch door iemand aangesproken om u bij een verzetsgroep aan te sluiten. Uw loutere suggestie dat dit zou kunnen gebeuren vormt hier geenszins een bewijs van.

Wat uw vrees voor oproeping bij een mobilisatieronde betreft, moet het volgende worden opgemerkt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (COI Focus. UKRAINE. *Etat du conflit armé dans l'Est après les accords de Minsk II*. Cedoca. 20 mai 2016), blijkt dat de aard en de intensiteit van het conflict in het oosten van Oekraïne sterk is geëvolueerd sinds het uitbreken van de vijandelijkheden in het voorjaar van 2014. Het op 12 februari 2015 afgesloten vredesakkoord van Minsk (Minsk II) voorzag een compleet staakt-het-vuren vanaf 15 februari 2016, met een terugtrekking van de zware wapens langs beide kanten en de creatie van een bufferzone. Sinds eind 2015, begin 2016 hebben de Minsk-akkoorden volgens verschillende bronnen geleid tot een significante vermindering van de vijandigheden in Oost-Oekraïne. Hoewel er sporadisch nog incidenten voorvallen, blijven die geïsoleerd en lokaal en kan er in het algemeen gesproken worden van een belangrijke de-escalatie van het conflict. Deze veranderde context heeft volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt ook een weerslag op het beleid van de Oekraïense regering ten aanzien van de (gedeeltelijke) mobilisatie van reservisten ter versterking van de Oekraïense strijdkrachten (COI Focus. UKRAINE. *Les campagnes de mobilisation*. 28 avril 2017). Sinds het begin van het conflict in 2014 tot medio 2015 werden zes rondes van mobilisatie gehouden. De laatste mobilisatieronde werd afgesloten in augustus 2015. In maart 2016 werd begonnen met de demobilisatie van de rekruten van de vierde ronde. Wat betreft een mogelijke nieuwe, zevende mobilisatieronde verklaarde de Oekraïense president Poroshenko op 16 april 2016 dat, indien er sprake zou zijn van een bijkomende mobilisatieronde, dit beperkt zou blijven tot één ronde in 2016. Hoewel militaire bronnen op 18 april 2016 aangaven dat een nieuwe mobilisatieronde van zo'n 5.000 à 10.000 reservisten "wordt voorbereid", kondigde president Poroshenko op 24 april 2016 aan dat een nieuwe mobilisatie voor onbepaalde tijd "uitgesteld" wordt. Dit voornamelijk omwille van een aanzienlijke verhoging van het aantal personen dat zich als vrijwilliger voor de strijdkrachten opgeeft. Sinds het begin van dit jaar zouden 20.000 personen zich, aangetrokken door hogere salarissen, hebben aangemeld voor het leger. Poroshenko verwees hierbij naar de voordelen van het gebruik van contractsoldaten. De Oekraïense autoriteiten hebben ook meermaals de wens uitgedrukt om het leger te professionaliseren en mobilisatie louter als "reserve" te gebruiken in geval van nood. Begin augustus 2016 kondigde de Oekraïense staf aan dat hij "afziet van de volgende mobilisatie". Gelet op deze vaststellingen – de belangrijke de-escalatie van het conflict in Oost-Oekraïne, de veranderende houding van de Oekraïne overheid tegenover mobilisatie en de professionalisering van het Oekraïense leger – meent het Commissariaat-generaal dat u niet kunt aantonen dat er een actueel een reële, aanwijsbare kans is dat u bij terugkeer naar Oekraïne effectief zult worden gemobiliseerd om te worden ingezet in het conflict in het oosten van het land.

Bij dit alles dient evenzeer opgemerkt te worden dat u nog geen enkele oproeping inzake de dienstplicht hebt verkregen hetgeen uw vrees dan ook sowieso hypothetisch maakt.

Naast de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de toekenning van de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een verzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend indien er zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat, in overeenstemming met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Welnu, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er weliswaar militaire incidenten voorkomen in de Oekraïense provincies van Donetsk en Lugansk, maar dat de situatie er over het algemeen kalm blijft, met uitzondering van de zones grenzend aan de “contactlijn” van de strijdende partijen. De informatie geeft ook aan dat het aantal slachtoffers -en a fortiori de burgerslachtoffers- gering blijft.

Rekening houdend met voornoemde vaststellingen, en na een grondige analyse van de beschikbare informatie, dient vastgesteld dat de Oekraïense provincies van Donetsk en Lugansk, waar u van afkomstig bent, actueel niet gekenmerkt wordt als een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is om aan te nemen dat uw leven of persoon ernstig wordt bedreigd in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw paspoorten, geboorteakte, huwelijksakte, en documenten in verband met scholing vormen een bewijs van uw identiteit en herkomst, maar deze gegevens staan niet ter discussie. De akte van uw appartement toont enkel aan dat u inderdaad eigenaar was. De documenten in verband met uw medische behandeling in Oekraïne en België toont aan dat u inderdaad operaties onderging en behandeling nodig had, maar ook dat werpt geen nieuw licht op bovenstaande. De foto's van schade in de stad Lugansk tenslotte toont aan dat er inderdaad schade is door het conflict, maar ook dat staat niet ter discussie.

C.Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig

mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat geen enkel geloof gehecht kan worden aan het asielrelaas van verzoekende partij. In het bijzonder wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat zij bedreigd werd door onbekenden die haar voedsel gestolen hadden en haar in elkaar geslagen hebben en dit omdat zij onaannemelijk en onlogische verklaringen aflegde met betrekking tot het incident in haar kelder waarbij zij door de onbekenden in elkaar werd geslagen en ook haar verklaringen over haar eigen gedrag na dit incident een onlogisch karakter hebben. Wat daarnaast nog de aangehaalde vrees betreft dat zij omwille van het aanvragen van een internationaal paspoort bij haar terugkeer gezien zal worden als een spion, wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoekende partij deze vrees allerminst aannemelijk maakt. Inzake de aangehaalde vrees voor gedwongen rekrutering, wordt er door verwerende partij in de bestreden beslissing op gewezen dat dit een louter hypothetische vrees betreft en dat zij niet aantoonde dat er actueel een reële, aanwijsbare kans is dat zij bij terugkeer naar Oekraïne effectief zal worden gemobiliseerd om te worden ingezet in het conflict in het oosten van het land.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen afdoende argumenten aanhaalt die voormelde vaststellingen weerleggen dan wel verklaren.

2.2.4. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift voornamelijk beperkt tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, het aanbrengen van *post-factum* beweringen dewelke geen steun vinden in het administratief dossier, of het afleggen van (blote) verklaringen met betrekking tot nieuwe gebeurtenissen die voortvloeien uit het ongeloofwaardig bevonden relaas. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen van verwerende partij die steun vinden in het administratief dossier en die op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij stelt dat bepaalde tegenstrijdigheden te verklaren vallen door afwijkende herinneringen aan bepaalde gebeurtenissen of door vergissingen als gevolg van stress, wijst de Raad erop dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoekende partij niet ontslaat van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Het argument veel stress te hebben gehad tijdens voormeld verhoor doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Bovendien kan redelijkerwijze worden verwacht dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Verder benadrukt de Raad nog dat er *in casu* geen gegevens voorhanden zijn waaruit blijkt dat stress of eventuele geheugenproblemen verzoekende partij verhinderd zouden hebben op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de administratieve procedure en zijn asielmotieven op een dienstige wijze uiteen te zetten.

In hoofde van verzoekende partij werden noch door de Dienst Vreemdelingenzaken, noch door het Commissariaat-generaal bijzondere procedurele noden vastgesteld. Ook tijdens het persoonlijk onderhoud gaf noch verzoekende partij, noch haar advocaat, te kennen dat verzoekende partij niet in staat was om op volwaardige wijze aan de asielprocedure deel te nemen en volledige en precieze verklaringen af te leggen. Weliswaar verklaarde verzoekende partij dat zij naar aanleiding van de oorlogstoestanden waarvan zij getuige was slaapproblemen heeft en daarom opgevolgd wordt door een psycholoog (administratief dossier, stuk 4, notities CGVS, p. 16), maar zij maakt geenszins gewag van een mogelijke impact van deze klachten op haar cognitief vermogen, haar herinneringen, of de mogelijkheid om op een gedegen manier haar asielmotieven toe te lichten. De aard en de impact van de psychische klachten waaraan verzoekende partij beweert te lijden worden bovendien niet gestaafd aan de hand van medische en/of psychologische attesten. Waar in het verzoekschrift wordt verwezen naar de stress die verzoekende partij ervoer of de mogelijkheid wordt geopend dat haar herinneringen niet stroken met hoe de feiten zich voordeden, stelt de Raad vast dat dit slechts blote beweringen betreffen en dat verzoekende partij geenszins *in concreto* toelicht welke tegenstrijdigheden of vergissingen hieraan te wijten zouden zijn. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud vroeg en kreeg (zie administratief dossier, stuk 4, aanvraag d.d. 04/03/2019 en aangetekend schrijven CGVS d.d. 10/07/2020), waarbij verzoekende partij heeft nagelaten aan te duiden waar zij, zij het door stress, zij het door verkeerde herinneringen, haar asielmotieven niet of op incorrecte wijze heeft verwoord.

2.2.6. Wat betreft het nieuwe stuk dat verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt, met name “(e)en oproeping van verzoeker in zijn land van herkomst met een vertaling in het Nederlands” (bijlage 2 van het verzoekschrift), stelt de Raad evenwel allereerst vast dat het aangebrachte document onvoldoende garanties biedt op het vlak van authenticiteit, nu het geen origineel document betreft maar slechts een foto(kopie) ervan. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan geen enkele bewijswaarde worden toegekend (zie RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). De Raad acht het bovendien opmerkelijk dat verzoekende partij dit document waarin zij door het parket van Lugansk wordt opgeroepen voor een verhoor op 19 november 2018 pas in het kader van haar beroepsprocedure voorlegt, terwijl zij reeds op 14 november 2018 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, zij tijdens het persoonlijk onderhoud op 4 maart 2019 aangaf een dergelijk document in haar bezit te hebben, en haar tijdens het persoonlijk onderhoud nadrukkelijk werd gevraagd daarvan zo snel mogelijk een (begin van) bewijs over te maken (notities CGVS, p. 16). In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld dat het niet voorleggen van enig begin van bewijs afbreuk deed aan de voorgehouden vrees. In het verzoekschrift licht verzoekende partij overigens niet toe om welke reden zij dit document nu pas voorlegt, laat staan dat zij aantoonde dat overmacht haar verhinderde reeds eerder het document over te maken. Het dermate talmen om een bewijsstuk inzake haar problemen neer te leggen, staat haaks op de door haar beweerde nood aan internationale bescherming en bevestigt het ongeloofwaardig karakter van het door haar voorgehouden asielaanpak.

2.2.7. Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat de bijgebrachte medische stukken een begin van bewijs zijn van haar problemen in Lugansk, wijst de Raad er evenwel op dat dergelijke medische stukken geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar verwondingen opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Deze stukken volstaan dan ook niet om de door verzoekende partij voorgehouden problemen in haar land van herkomst aan te tonen.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog opwerpt dat in haar hoofde, als relatief jong persoon, een groot risico op mobilisatie bestaat, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich beperkt tot het herhalen van een louter hypothetische vrees, waarmee zij evenwel de pertinente motivering in de bestreden beslissing verder geheel ongemoeid laat. De Raad benadrukt hierbij dat uit de landeninformatie die door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd, met name de “COI Focus” betreffende “Ukraine. Mobilisation partielle 2015, 2016, 2017.” d.d. 19 september 2018 (administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie), blijkt dat er tot 18 september 2018 geen indicaties waren dat de mobilisatie werd hervat. Verzoekende partij toont op geen enkele manier het tegendeel aan en toont evenmin aan dat er actueel een risico bestaat voor gedwongen mobilisatie. De voorgehouden vrees blijft dan ook louter hypothetisch en wordt geenszins aannemelijk gemaakt. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat verwerende partij in haar nota met opmerkingen nog op het volgende wijst: “Verweerder stelt vast dat de COI Focus “UKRAINE. Mobilisation partielle 2015,

2016, 2017.” dd. 19.09.2018 weliswaar aan het administratief dossier werd toegevoegd maar niet wordt vermeld in de bestreden beslissing. Daarentegen wordt in de bestreden beslissing wel verwezen naar ondertussen gedateerde landeninformatie, met name de COI Focus “UKRAINE. Etat du conflit armé dans l’Est après les accords de Minsk II.” van 20 mei 2016 en de COI Focus “UKRAINE. Les campagnes de mobilisation.” van 28 april 2017. Los van de vaststelling dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift geen enkele opmerking dienaangaande maakte, wenst verweerder te benadrukken dat daar waarin de bestreden beslissing verwezen wordt naar voornoemde COI Focussen van mei 2016 en april 2017 naar de gedateerde landeninformatie dit een materiële vergissing betreft en dat de meest recente COI Focus, dewelke wel aan het administratief dossier werd toegevoegd, de in de bestreden beslissing geformuleerde conclusie ondersteunt.” (zie rechtsplegingsdossier, stuk 4, nota met opmerkingen).

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: “Naast de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de toekenning van de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een verzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend indien er zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat, in overeenstemming met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Welnu, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er weliswaar militaire incidenten voorkomen in de Oekraïense provincies van Donetsk en Lugansk, maar dat de situatie er over het algemeen kalm blijft, met uitzondering van de zones grenzend aan de “contactlijn” van de strijdende partijen. De informatie geeft ook aan dat het aantal slachtoffers -en a fortiori de burgerslachtoffers- gering blijft.

Rekening houdend met voornoemde vaststellingen, en na een grondige analyse van de beschikbare informatie, dient vastgesteld dat de Oekraïense provincies van Donetsk en Lugansk, waar u van afkomstig bent, actueel niet gekenmerkt wordt als een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is om aan te nemen dat uw leven of persoon ernstig wordt bedreigd in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.”.

Waar verzoekende partij in dit verband aanhaalt dat verwerende partij zich bij de beoordeling van de algemene veiligheidssituatie bedient van “eenzijdige informatie uitgaande van de speciaal gekozen informatiebronnen”, zonder evenwel toe te lichten wat zij hier juist mee bedoelt, noch toelicht welke bronnen speciaal gekozen zouden zijn, wijst de Raad erop dat de bekritiseerde COI Focus werd opgesteld door een onafhankelijke ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft onjuiste informatie weer te geven waardoor aldus de nodige garanties inzake objectiviteit zijn geboden. De informatie vervat in de bekritiseerde COI Focus is op een zorgvuldige wijze verzameld en schetst op een objectieve en onpartijdige manier een beeld over de veiligheidssituatie in Oekraïne en de regio van herkomst van verzoekende partij (Lugansk). Verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat deze informatie onjuist zou zijn, noch toont zij *in concreto* aan dat de algemene veiligheidssituatie in haar regio van herkomst wel degelijk van die aard is dat er in haar hoofde sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals vastgelegd in artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

J. BIEBAUT